

RÖVIDSZÜNET

NAGY FARKAS DUDÁS ERIKA

A nyár legmelegebb délelőttje volt, amikor a hőség pillanatra megtorpant, a fény fordult egyet, perdült, végigsuhintott rajtunk egy őszi sugár; egyetlenegy, de aki épp nem aludt vagy nem bújt el a kuckójában süketen és vakon, pihegve, izzadva, fuldokolva, az észrevette. Mint a Blaha Lujza téri megállónál felszálló villamos utasai, a Nyugati felé menet, délelőtt tizenegy óra tizenhárom perckor. Talán jutalmul adta a nyár, izzásának teljében megajándékozva azokat, akik még nem átkozták el a kiszáradt növények, a szikkadt mezők, a száraz legelők, az apadó medrek láttán.

Akik megéreztek az ősz leheletét, a kivételezettek attól kezdve sokkal türelmesebben viselték az utcákon, bútorokon, lelkeken megülő port, a tolongást, a cipőtálpak nyomát megőrző süppedő aszfalt forró szuszogását, amely éjjel adta ki a nappal begyűjtött meleget.

Éjjelente az otthonok fülledt hálósobáiban meztelen testek hanykolódtak a csomóba gyűrődött lepedőkön, egyedül, a másikat messzire eltolva maguktól, levegőtlen szobákban, ahol nem mozdultak a függönyök, hiába volt tárva minden létező ajtó és ablak. A szomszédok türelmüket veszítve üvöltöztek az ablakok alatt beszélgető csavargókra vagy a kései járókelőkre zúdították álmatlan éjszakájuk minden keservét, pedig csak nyár volt. Pedig csak meleg. A magasabban lakók kínjukban belestek a szemben levő házak lakásainak nyitott ablakain, ahol pokoli körülmények között zajlott az élet. Vizes lepedők alatt kerestek

menedéket a leleményesebbek, mások a hideg zuhanyrózsa vízsugaraival próbáltak pillanatnyi enyhülésre lelni, de a trükk nem sokáig használt.

Csak a szerelmesek nem panaszkodtak, akik egymásba ölelkezve sétáltak, egyetlen tényt tartva fontosnak: egymást. Nem érdekelte őket a gyötrődő város, annak hisztériás jajgatása a hőmérők higanyszálának megállíthatatlannak tűnő emelkedése láttán. Életünk legforróbb nyarán, emlékszel?, kérdezik majd azok, akik együtt bírták ki, és együtt maradnak hosszabb időre. Mert akik akkor találkoztak, maradandó nyomokat hagytak a másokban, így vagy úgy, de emlékezni fognak egymásra, a nyárra. Arra a júliusra, amikor a telihold varázslatos éjszakáihoz a napkitörések hihetetlen erejének hatása is társult, és a lelkekben bekövetkező zavarokat, a kitárulkozásra való fokozottabb hajlamot rá lehetett fogni a Holdra, a napkitörésekre, a forróságra. Mivel a felelősséget át lehetett hárítani a természetre, sokkal többet engedtek meg láttatni magukból, sokkal közelebb merészkedtek a tűzhez, mint életük addigi, bármelyik nyarán.

Türelemre intett a nyárnak az az egyetlen rövid pillanata, amikor megszűnt nyárnak lenni, és villanásra őszebe váltott. A sárga rőtörösbe fordult, hűvösség suhant át az egész városon, a lelkeken. A járókelők megrázkódtak a kereszteződésnél, és felpillantott újságjából a villamoson olvasó, az ablakban könyöklő pedig csodálkozva vette észre az árnyék fénnel való összeölelkezését, és a közeljövőről megérezett valami különös dolgot, ami arra készítette, ölelje magához a másikat, és hozzábújva, bocsánatkérésképpen csókolja meg. Akkor is, ha nem tudta, miért teszi, hiszen nem is követett el semmit.

Egy zökkenés, és minden folytatódott tovább. A villamosok sárgája összefolyt a napfénnel, perzselt, égetett a sugár. Az utasok egymás lábát taposták, szitkozódva tolokodtak a kijárat felé; az izzadságot már nem is törölték, hagyták, hogy előntse a várost. Csak a kivételezettek jártak a tudás bizonyosságával, hogy nemsokára úgyis vége lesz, minek akkor idegeskedni? Felismerték egymást, mert ők voltak, akik mosolyogtak a Teréz körúton, és az utolsó pénzükön virágot vettek a kedvesüknek.